

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudkyň Evy Šonkové a Sylvie Šiškeové v právní věci žalobkyně: **BG Technik cs, a.s.**, se sídlem U Závodiště 251/8, Praha 5, zast. JUDr. Valerií Vodičkovou, advokátkou, se sídlem Vodičkova 736/17, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 2. 2022, č. j. 13154/2022-900000-311, č. j. 13150/2022-900000-311 a č. j. 13142/2022-900000-311, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 3. 2025, č. j. 22 Af 14/2022-160,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) výše uvedeným rozsudkem zamítl původně samostatně podané žaloby proti nadepsaným rozhodnutím žalovaného (dále jen „napadená rozhodnutí“) spojené ke společnému projednání. Žalovaný napadenými rozhodnutími rozhodl o odvoláních proti třem dodatečným platebním výměrům Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „celní úřad“), které v základu potvrdil. Těmito dodatečnými platebními výměry bylo žalobkyni doměřeno clo za dovozy elektrických vozíků SELVO 4800 a SELVO 4250 uskutečněné v roce 2019.

[2] Mezi procesními stranami je sporné, zda se mají dotčené elektrické vozíky dle kombinované nomenklatury (dále jen „KN“) řadit do podpoložky 8703 10 18 (Vozidla speciálně konstruovaná pro jízdu na sněhu; speciální vozidla pro přepravu osob na golfových hřištích a podobná vozidla - Ostatní) se sazbou dovozního cla 10 %, jak se domnívá žalovaný, či podpoložky 8713 90 00 (Vozíky pro invalidy, též s motorem nebo jiným mechanickým pohonným zařízením – Ostatní) se sazbou dovozního cla 0 %, jak uvedla žalobkyně ve svých celních prohlášeních.

[3] Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozhodoval již dvakrát o kasačních stížnostech těžce stěžovatelky ve skutkově obdobných věcech. V rozsudku ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 Afs 125/2018-38, dospěl oproti žalovanému k názoru, že vozík SELVO 4800 je třeba zařadit do podpoložky 8713 90 00 KN.

[4] NSS se dále touto otázkou zabýval ve věci sp. zn. 10 Afs 134/2020, v níž položil následující předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie (dále jen „SDEU“): *a) zda může být vozík zařazen do čísla 8713 KN navzdory vysvětlivkám, které z tohoto čísla vylučují vozidla s odděleným řídicím sloupkem a s rychlostí přesahující 10 km/h; b) zda prováděcí nařízení Komise č. 718/2009 dopadá – kromě vozidel v něm popsaných - i na vozík SELVO; c) požádal o vyjasnění, jak vykládat neurčitý pojem „invalidé“, který byl v rozsudku Invamed Group vyložen pomocí neurčitého pojmu „nikoli nevýznamné omezení chůze“.*

[5] Krajský soud projednával dalších sedm žalob v obdobných věcech, které se týkaly rozhodnutí celního úřadu vydaných za účinnosti prováděcího nařízení Komise č. 2021/1367. To řadí další typy vozíků do čísla 8703 KN. V řízení sp. zn. 22 Af 21/2022 položil krajský soud SDEU předběžnou otázku, zda může být elektrický vozík s typovou technickou specifikací vozíku SELVO navzdory tomuto prováděcímu nařízení zařazen pod číslo 8713 KN.

[6] SDEU o předběžných otázkách rozhodl rozsudkem ze dne 28. 11. 2024 ve spojených věcech C-129/23 a C-567/23. Dovedl, že vozíky SELVO 4800 do čísla 8713 KN s nulovou celní sazbou nespádají. Uvedl, že do čísla 8713 KN lze zařadit pouze vozidla speciálně určená k přepravě handicapovaných osob. Vozíky SELVO mají oddělený sloupek řízení a jejich maximální rychlost je vyšší než 10 km/h, a tím postrádají prvky důležité právě pro invalidy. Je tedy spíše určen pro osoby s lehčími zdravotními potížemi, jejichž schopnost chůze je omezena pouze nevýznamně, nebo pro osoby, které se raději pohybují jinak než pěšky. Na tom nic nemění fakt, že je mohou používat i osoby invalidní. Jelikož SDEU dospěl k názoru, že k posouzení předběžných otázek lze vycházet ze staršího rozsudku ve věci C-12/10 *Lecson Elektromobile GmbH* (který se týkal celního zařazení podobného typu vozíků), neshledal důvody k analogickému užití nařízení č. 718/2009. Rovněž naznal, že není rozhodující, jakým způsobem s konkrétním zbožím zachází vnitrostátní právní úprava sledující jiné cíle než sazební zařazení do KN, tj. zda je dle ní vozík považován za zdravotnický prostředek.

[7] NSS poté vydal rozsudek ze dne 21. 2. 2025, č. j. 10 Afs 134/2020-161, kterým na vnitrostátní úrovni překonal závěry obsažené v rozsudku č. j. 4 Afs 125/2018-38. Následně rozhodl i krajský soud v nyní posuzované věci.

pokračování

[8] Krajský soud odkázal na závěry vyložené SDEU a NSS a žaloby zamítl. Zdůraznil, že sama žalobkyně v žalobách uvedla, že vozíky SELVO slouží k usnadnění pohybu osob se sníženou pohyblivostí, nikoli osobám invalidním, které samostatného pohybu nejsou schopny. Jejich součástí nejsou žádné prvky, které by vozíky předurčovaly k tomu, aby je užívali právě invalidé. Prvky, které v žalobách akcentovala žalobkyně, mohou usnadňovat pohyb i jiným osobám – nejedná se o žádné speciální znaky vozíků, díky nimž by bylo jejich užití vhodné speciálně pro invalidní osoby. Žalovaný správně uzavřel, že pro osoby s nejvyšším stupněm invalidity (ZTP/P) vozík vhodný spíše není. Krajský soud označil za nedůvodnou i námitku, že se žalovaný dopustil pravé retroaktivity, když vycházel z prováděcího nařízení Komise (EU) 2021/1367 o zařazení určitého zboží do kombinované nomenklatury (dále jen „nařízení 2021/1367“). Dle názoru krajského soudu žalovaný na toto nařízení odkázal toliko na podporu svých závěrů. Žalovaný se v napadených rozhodnutích podrobně vypořádal se všemi znaky vozíků SELVO, a tudíž i důvody jejich zařazení pod číslo 8703 KN. Nedošlo k porušení legitimního očekávání žalobkyně tím, že nebyly použity závěry starší judikatury, dle níž se dotčené vozíky řadí pod číslo 8713 KN, neboť byly překonány rozsudkem SDEU. Nedůvodnými shledal krajský soud i námitky stran procesního postupu žalovaného. K námitce, podle níž nařízení 2021/1367 nelze aplikovat na vozík SELVO 4250, krajský soud uvedl, že sama žalobkyně v odvoláních tvrdila, že vozíky SELVO 4250 a 4800 jsou pro účely jejich celního zařazení v zásadě stejné. Jediným zásadnějším rozdílem je jejich maximální rychlost a celkové rozměry, to však nic nemění na tom, že ani jeden nenese znaky invalidního vozíku ve smyslu judikatury SDEU.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Navrhla rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[10] Stěžovatelka namítla, že poslední rozhodnutí NSS bylo v rozporu s principy právní jistoty a legitimního očekávání, když 10. senát ve svém rozsudku výslovně uvedl, že 4. senát v rozsudku č. j. 4 Afs 125/2018-38 pochybil. V rozsudku č. j. 4 Afs 125/2018-38 byl zformulován závazný právní názor, který stěžovatelka následně v dobré víře využívala pro svoji právní obranu proti zásahům žalovaného. Na rozsudek č. j. 4 Afs 125/2018-38 nelze pohlížet jako na nesprávný jen proto, že NSS následně v rozsudku č. j. 10 Afs 134/2020-161 zaujal jiný právní názor. Podnikatel by neměl být sankcionován za to, že jednal v souladu s právním názorem zaujatým nejvyšší soudní instancí. Stěžovatelka je toho názoru, že pokud by ve výsledku nebyla úspěšná, znamenal by pro ni rozsudek č. j. 4 Afs 125/2018-38 škodu způsobenou veřejnou mocí. Krajský soud ve svém rozsudku bez dalšího převzal závěry žalovaného, aniž by se věnoval žalobním námitkám stěžovatelky, čímž svůj rozsudek zatížil vadou nepřezkoumatelnosti.

[11] V další argumentaci stěžovatelka zpochybnila závěry vyjádřené NSS v rozsudku č. j. 10 Afs 134/2020-161. NSS nesprávně vyložil rozsudek SDEU ve věci C-198/15 *Invamed Group*. Z něj totiž vyplývá, že pod číslo 8713 KN je možné zařadit i vozíky, jejichž využití invalidy je hlavním či logickým účelem, nikoli pouze vozíky, které jsou pro invalidy určeny výlučně. Závěry NSS (a krajského soudu) odporují jazykovému znění rozsudku *Invamed*

Group. Dále stěžovatelka odkázala na starší judikaturu NSS a krajských soudů, která vykládala rozsudek *Invamed Group* dle jejího názoru správně. Je nepřípustné, aby vnitrostátní soudy vykládaly tentýž rozsudek SDEU v různých řízeních odlišně; jedná se o porušení zákazu libovůle a zásady enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí.

[12] Rozsudek SDEU ve spojených věcech C-129/23 a C-567/23 lze považovat toliko za vodítko použitelné k zařazování zboží dle celního sazebníku, které však není závazné, neboť je třeba zhodnotit specifika každé věci. Dle judikatury SDEU je nutno při zařazení zboží brát ohled na účel jeho použití, který je mu inherentní, hlavní a vedlejší funkce výrobku, jakož i způsob nabízení zboží. Inherentní funkcí vozíků SELVO je jednoznačně usnadnění pohybu mj. invalidním osobám. Krajský soud proto pochybil, když se inherentními funkcemi vozíků SELVO nezabýval autonomně. Zatížil tak svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti.

[13] Dále stěžovatelka vyjádřila nesouhlas se závěry rozsudku SDEU ve spojených věcech C-129/23 a C-567/23, dle nichž jsou vozíky SELVO určeny pro starší nebo lehce postižené osoby, jejichž schopnost chůze je omezena pouze okrajově (tedy pro osoby, které nelze zařadit pod pojem „invalida“).

[14] Krajský soud rovněž nepřípustně dotvořil žalobní argumentaci stěžovatelky. Ta totiž nikdy netvrdila, že vozík SELVO není určen invalidům. Formulací v žalobách stěžovatelka zjevně mínila to, že vozíky jsou určeny pro všechny osoby, jejichž schopnost pohybu je snížena, tedy i pro invalidy. Dále stěžovatelka předložila řadu námitek týkajících se konstrukčního řešení vozíků SELVO.

[15] Dle názoru stěžovatelky krajský soud změnil své názory vyjádřené v předešlých rozsudcích v obdobných věcech, aniž by to řádně zdůvodnil.

[16] Tvrzení krajského soudu, podle něž žalovaný nevycházel z nařízení 2021/1367, je rozporné s jeho úvahou, že žalovaný na toto nařízení odkázal na podporu svých závěrů. Posiluje-li žalovaný zněním nařízení svoji argumentaci, znamená to, že ho aplikuje. Žalovaný tak porušil zákaz pravé retroaktivity.

[17] Krajský soud bagatelizoval rozdíly mezi vozíky SELVO 4800 s 4250. Vozíky sice sdílí některé obecné znaky, to však neznamená, že na oba typy lze aplikovat nařízení 2021/1367, přestože jeden z nich nespĺňuje parametry stanovené nařízením.

[18] Stěžovatelka dále namítla, že napadená rozhodnutí mají negativní dopad do sféry jejího podnikání a potažmo do sféry uživatelů vozíků, neboť stanovení cel znamená zvýšení koncových cen. Jedná se o narušení principu rovného přístupu osob s postižením ke zdravotnickým pomůckám vyplývajících z unijního práva.

[19] Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout. Námitky stěžovatelky směřují částečně vůči rozsudku NSS č. j. 10 Afs 134/2020-161 a proti rozsudku SDEU ve spojených věcech C-129/23 a C-567/23, což v řízení o kasační stížnosti v projednávané věci není možné. Nesouhlas stěžovatelky se závěry těchto rozsudků nezpůsobuje vady rozsudku krajského soudu.

pokračování

[20] Dle jeho názoru nebylo porušeno legitimní očekávání stěžovatelky, neboť před vydáním rozsudku SDEU ve spojených věcech C-129/23 a C-567/23 neexistovala žádná ustálená praxe správních soudů. Názory, kterých se stěžovatelka dovolává, byly vyjádřeny toliko ve dvou rozsudcích krajských soudů a v jednom rozsudku NSS, přičemž byly následně uznány za nesprávné. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2022, č. j. 4 Afs 13/2022-31, který se týkal srovnatelného zboží, k němuž však NSS zaujal opačný postoj než v rozsudku č. j. 4 Afs 125/2018-38. NSS v rozsudku ze dne 8. 6. 2023, č. j. 10 Afs 281/2022-38, uvedl, že legitimní očekávání může založit pouze dlouhodobá správní praxe, nikoli situace, kdy se celní orgány teprve potýkají s vyvíjejícím se názorem na správné sazební zařazení určitého typu výrobku. Jediným rozdílem v nynější věci je, že se nejedná o vyvíjející se praxi celních orgánů, ale správních soudů. Rozsudkem č. j. 10 Afs 134/2020-161 dal NSS stěžovatelce jasně najevo, že se nesprávného názoru vyjádřeného v rozsudku č. j. 4 Afs 125/2018-38 již nemůže dále dovolávat. Celní orgány se nadto s názorem vysloveným v rozsudku č. j. 4 Afs 125/2018-38 nikdy neztotožnily, ve spolupráci s Výborem pro celní kodex dlouhodobě usilovaly o nápravu a svoji rozhodovací praxi nezměnily. Stěžovatelka byla o výsledcích jednání Výboru pro celní kodex informována. I kdyby snad stěžovatelce legitimní očekávání vzniklo, nemůže být jeho ochrana chápána absolutně; je limitována např. zásadou zákonnosti a řádné správy daní. Správní orgány ani soudy nemohou vydávat rozhodnutí, která by byla v rozporu se zákonem, i kdyby tím bylo narušeno legitimní očekávání účastníků řízení. Zároveň není pravdou, že by stěžovatelka byla celními orgány jakkoliv sankcionována. Nedůvodná je i námitka, že by změnou judikatury došlo ke znevýhodnění stěžovatelky vůči její konkurenci (jiný subjekt do České republiky srovnatelné zboží nedováží), ani že by mělo dodatečné stanovení cla sekundární negativní a s právem nesouladný vliv na invalidní osoby (což vyplývá z rozsudku SDEU ve spojených věcech C-129/23 a C-567/23 a z rozborů cen vozíků pro uživatele v poměru k cenám dovozním).

[21] Žalovaný odmítl tvrzení stěžovatelky, že krajský soud i NSS nesprávně interpretovaly rozsudek SDEU ve věci *Invamed Group*. Podle žalovaného stěžovatelka předkládá účelový a neúplný výklad tohoto rozhodnutí, který neodpovídá jeho skutečnému obsahu ani celkové judikatuře SDEU. Uváděné citace jsou podle žalovaného nepřesné, vytržené z kontextu nebo nepravdivé; SDEU v uvedené věci nikdy zatřídění výrobků do čísla 8713 KN neprovedl ani nevyslovil závěry, které mu stěžovatelka připisuje.

[22] Žalovaný odmítl rovněž tvrzení, že soudy nesprávně vyložily pojem „určeno pouze pro invalidy“, jakož i pojem „invalida“. Vlastnosti výrobků dovážených stěžovatelkou však podle SDEU, NSS i krajského soudu nenaplnují znaky vozidel určených speciálně pro osoby s nikoliv okrajovým omezením chůze. Nynější věc je skutkově totožná se spojenými věcmi C-129/23 a C-567/23, a proto jsou závěry SDEU vyslovené v tomto řízení plně aplikovatelné. Stěžovatelka poukázala na jednotlivé technické znaky vozíků a vytrhává je z kontextu jejich celkového technického řešení, které je pro jejich celní zařazení určující.

[23] K námitce údajné absence dokazování žalovaný uvedl, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn již ve správním řízení a stěžovatelka nenavrhla žádné konkrétní důkazy, jimiž by své tvrzení o určení výrobků výhradně pro invalidní osoby podložila. Stěžovatelka nepředložila ani žádné podklady k tomu, kdo je skutečným uživatelem výrobků, a soud tak

neměl k čemu provádět dokazování. Krajský soud se nedopustil pochybení ani tím, že neprovedl dokazování stran technických parametrů vozíků. Vycházel totiž přímo z judikatury SDEU, která je v tomto ohledu jednoznačná. Technická specifikace vozíků nadto nebyla ve správním řízení mezi stěžovatelkou a celními orgány předmětem sporu. Jmenování znalce by bylo pro účely soudního řízení zbytečné. Znalec nebyl povolán ani v řízení zakončeném rozsudkem NSS č. j. 4 Afs 125/2018-38, jehož závěrů se stěžovatelka dovolává. Celní orgány nadto disponují dostatečnou odborností pro správné zařazení zboží do KN.

[24] K námitce, že soud nesprávně vyložil pojem „invalida“, žalovaný zdůraznil, že pro účely sazebního zařazení není třeba kategorizovat zdravotní diagnózy. Rozhodující jsou objektivní vlastnosti a funkce výrobku, nikoli tvrzený okruh osob, jimž má být výrobek určen. Vlastnosti dovážených vozidel nenaplní požadavky na kompenzační pomůcky pro osoby se závažným omezením schopnosti chůze.

[25] Žalovaný odmítl jako účelovou námitku, že krajský soud překroutil či doplnil tvrzení stěžovatelky. Podle žalovaného soud pouze přezkoumal věc ve světle závazné judikatury a v souladu se zjištěným skutkovým stavem. Stěžovatelka předložila na podporu svých tvrzení smyšlené či účelově pozměněné texty rozhodnutí soudů a jiných orgánů, přičemž argumentuje proti závěrům, které nejsou v rozsudku krajského soudu obsaženy.

[26] Žalovaný trvá na tom, že na nařízení 2021/1367 odkázal toliko na podporu svých závěrů. Dále uvedl, že sama stěžovatelka prezentovala oba typy vozků (SELVO 4250 a 4800) jako v podstatě stejné, lišící se pouze v detailech, a opakovaně je ve svých podáních zaměňuje. Rovněž užívala starší rozhodnutí týkající se vozíků SELVO 4800 pro účely zařazení vozíků SELVO 4250 do téže podpoložky KN. Z hlediska sazebního zařazení obou typů vozíků jsou stěžovatelkou prezentované rozdíly zcela irelevantní, neboť mají stejné funkce.

III. Posouzení kasační stížnosti

[27] NSS nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátkou.

[28] Kasační stížnost není důvodná.

[29] Nejprve se NSS zabýval kasační námitkou porušení legitimního očekávání stěžovatelky. Ta v žalobách namítla, že jí rozsudek č. j. 4 Afs 125/2018-38 založil legitimní očekávání ohledně zatřídění dotčených vozíků pod číslo 8713 KN. Krajský soud k této námitce uvedl, že judikatura, které se stěžovatelka dovolává, byla překonána rozsudkem SDEU. Námitku ochrany legitimního očekávání z tohoto důvodu označil za nedůvodnou. Stěžovatelka svou žalobní argumentaci dále rozvedla v kasační stížnosti. Namítla, že v rozporu s jejím legitimním očekáváním jsou i závěry rozsudku č. j. 10 Afs 134/2020-161.

pokračování

[30] Předně je třeba uvést, že se nelze ztotožnit s názorem stěžovatelky, dle něž bylo zasaženo do jejího legitimního očekávání rozsudkem NSS č. j. 10 Afs 134/2020-161. V něm totiž NSS nevyslovil žádný kategorický závěr ohledně toho, jakým způsobem měl žalovaný postupovat ve všech myslitelných případech, kdy stěžovatelka vozíky SELVO 4800 nesprávně celně zařadila pod číslo 8713 KN. Toliko převzal závěry vyslovené SDEU, a určil tak správné sazební zařazení vozíků SELVO 4800. Nezabýval se otázkou, zda stěžovatelce vzniklo legitimní očekávání v důsledku rozsudku č. j. 4 Afs 125/2018-38, toliko uvedl, že z něj již nadále nemůže při své rozhodovací praxi vycházet. Neuložil přitom městskému soudu, aby žalobu nově zamítl; městský soud měl za daných okolností možnost žalobě opětovně vyhovět, vycházel-li by ze závěrů rozsudků NSS a SDEU a zároveň by shledal, že byla porušena práva stěžovatelky jiným způsobem.

[31] NSS je dále toho názoru, že ve věci, o níž rozhodoval NSS v řízení sp. zn. 10 Afs 134/2020, k narušení legitimního očekávání stěžovatelky ani myslitelně dojít nemohlo, neboť předmětem sporu byly dovozy uskutečněné v letech 2013 až 2015. Rozsudek č. j. 4 Afs 125/2018-38 byl vydán až v roce 2018, a tudíž se stěžovatelka jen stěží mohla dovolávat svého legitimního očekávání založeného tímto rozsudkem ve vztahu k dovozům uskutečněným dříve. Ostatně proto neshledal NSS důvodnou obdobnou stěžovatelčinu námitku vznesenou v řízení sp. zn. 10 Afs 98/2025, v němž rozhodoval o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2025, č. j. 5 Af 12/2017-210, vydanému po zrušení předchozího rozsudku městského soudu právě rozsudkem č. j. 10 Afs 134/2020-161.

[32] V nynější věci je však situace jiná než ve věci sp. zn. 10 Afs 98/2025, resp. sp. zn. 10 Afs 134/2020. Stěžovatelka totiž sporné dovozy uskutečnila a celní prohlášení podala v roce 2019, tedy v době mezi vydáním rozsudků č. j. 4 Afs 125/2018-38 a č. j. 10 Afs 134/2020-161 (resp. rozsudku SDEU ve spojených věcech C-129/23 a C-567/23).

[33] Precedenční závaznost judikatury stojí na principu tzv. incidentní retrospektivy. Dle tohoto principu je obecnou povinností krajských soudů právní názory vyjádřené v judikatuře NSS, Ústavního soudu a SDEU reflektovat, a to nejen *pro futuro*, ale i v aktuálně probíhajícím sporu (viz např. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2011, č. j. 9 Afs 81/2010-180).

[34] Princip incidentní retrospektivy ovšem není bezbřehý. Např. v rozsudku ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 As 80/2019-47, NSS vyložil, že výjimky z principu se „*uplatní ve výjimečných situacích, které založí intenzivnější zájem na ochraně legitimních očekávání adresátů právních norem (kteří musí výjimečnými okolnostmi případu argumentovat), a dále tehdy, pokud by uplatnění nového právního názoru zbavilo jednotlivce bez jeho zavinění možnosti domáhat se ochrany svých veřejných subjektivních práv, nebo by do těchto práv jinak obdobně nepřiměřeně zasáhlo*“. Obdobně lze poukázat na nález Ústavního soudu ze dne 10. 12. 2019, sp. zn. IV. ÚS 3500/18: „*Při aplikaci nového právního názoru je však vždy nutné zvážit, zda retrospektivní působení změny v ustálené judikatuře nepůsobí v konkrétním případě příliš tvrdě vzhledem k legitimnímu očekávání adresátů právních norem v trvající aplikaci staré judikatury*“. Limitace principu incidentní retrospektivy zásadou ochrany legitimního očekávání vyplývá i z další judikatury NSS (např. rozsudek ze dne 13. 1. 2011,

č. j. 9 Afs 49/2010-205) a Ústavního soudu (nálezy ze dne 12. 12. 2013, sp. zn. III. ÚS 3221/11, a ze dne 5. 2. 2025, sp. zn. II. ÚS 1732/23). V posledně uvedeném nálezu Ústavní soud zmínil, že uplatnění incidentní retrospektivy je problematické v případech, kdy změna judikatury ubírá účastníkům jejich práva, zejména ve vertikálních vztazích mezi státem a jednotlivcem. V takovém případě lze incidentní retrospektivu akceptovat, pokud k tomu přistoupí závažné okolnosti, které by mohly ovlivnit vyvažování zájmů na ochranu práv jednotlivce proti legitimnímu cíli v daném případě. Významnou okolností v rámci tohoto vyvažování je to, zda má jedinec k dispozici další procesní možnosti, jak se ochrany svých práv účinně domoci v souladu s novou judikaturou.

[35] V oblasti cel je ochrana legitimního očekávání zakotvena v právu EU, konkrétně v přímo použitelných celních předpisech (rozsudek NSS ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008-96). Bohatá je judikatura SDEU k čl. 220 odst. 2 písm. b) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. 10. 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „starý celní kodex“), jež je komplexně shrnuta v rozsudku NSS ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Afs 191/2017-62. Dle uvedeného ustanovení starého celního kodexu platilo, že clo nelze dodatečně doměřit, jestliže *„částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo přiměřeným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení.“* Z judikatury vyplývá, že chybou ve smyslu tohoto článku je aktivní jednání příslušného orgánu, přičemž se může jednat o závaznou informaci vydanou celním orgánem, rozhodnutí celního orgánu nebo orgánu, jehož rozhodnutí je pro celní orgány závazné. Chyba se musí týkat právní úpravy, jejíž výklad nelze považovat z pohledu daného hospodářského subjektu za triviální. S tím souvisí i podmínka dobré víry hospodářského subjektu, který chybu celních orgánů nemohl zjistit, a poskytl jim úplné a správné informace.

[36] Stěžovatelčiny dovozy se uskutečnily již za účinnosti nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. 10. 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (dále jen „nový celní kodex“). Nový celní kodex rovněž obsahuje úpravu ochrany legitimního očekávání vzniklého v důsledku chyby celních orgánů [čl. 116 odst. 1 písm. c) ve spojení s čl. 119]. V této souvislosti lze odkázat na judikaturu NSS, dle níž jsou hmotněprávní podmínky ochrany legitimního očekávání shodné jako podle starého celního kodexu, neboť hmotněprávní úprava je v obou předpisech v základních rysech velmi podobná (rozsudky ze dne 10. 12. 2020, č. j. 6 Afs 194/2020-51, ze dne 28. 6. 2024, č. j. 7 Afs 157/2023-28, a ze dne 8. 1. 2026, č. j. 6 Afs 135/2025-24).

[37] NSS je s ohledem na výše uvedené toho názoru, že žalovaný nemá pravdu, pokud bez dalšího tvrdí, že na základě již překonané judikatury NSS nemohlo stěžovatelce vzniknout legitimní očekávání. Obdobně lze odmítnout jako nesprávný závěr krajského soudu, který opřel svůj názor o nenarušení legitimního očekávání stěžovatelky o prostý fakt, že došlo ke změně judikatury. Závěry krajského soudu a žalovaného se totiž nijak nevypořádávají s judikaturou SDEU a NSS týkající se výkladu čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu, resp. čl. 119 nového celního kodexu.

[38] Argumentace stěžovatelky legitimním očekáváním však v nynější věci přesto nemůže uspět. Nový celní kodex totiž stanovuje jiné *procesní* podmínky uplatnění ochrany

pokračování

legitimního očekávání hospodářského subjektu. Dle čl. 220 odst. 2 starého celního kodexu platilo, že za účelem ochrany legitimního očekávání hospodářského subjektu v důsledku chyby celního orgánu nelze clo vůbec dodatečně zaúčtovat (splnění podmínek uvedeného ustanovení se tedy posuzovalo v rámci řízení o doměření cla). Dle čl. 119 nového celního kodexu však platí, že v případě chyby celního orgánu je clo hospodářskému subjektu vráceno či prominuto. Aby bylo clo prominuto či vráceno, musí podat hospodářský subjekt žádost, a to ve lhůtách stanovených v čl. 121 ve spojení s čl. 44 nového celního kodexu. Na doměření cla nemá chyba celních orgánů dle nového celního kodexu vliv (viz rozsudek NSS č. j. 6 Afs 194/2020-51, bod 28). Jinými slovy řečeno, podle nového celního kodexu není v řízení o doměření cla prostor pro úvahy, zda stěžovatelka měla při podání celního prohlášení očekávání, pokud jde o správné sazební zařazení dováženého zboží, hodné ochrany. Není proto důvod neužít v posuzované věci incidentní retrospektivu, tj. zohlednit změnu judikatury ohledně sazebního zařazení vozíků SELVO 4800 provedenou rozsudkem SDEU ve spojených věcech C-129/23 a C-567/23 a v návaznosti na něj i rozsudkem NSS č. j. 10 Afs 134/2020-161. NSS ověřil, že v době, kdy vydal krajský soud nyní přezkoumávaný rozsudek, i v době, kdy NSS rozhoduje o kasační stížnosti, může stěžovatelka stále ještě podat žádost o vrácení nebo prominutí cla. Žádost je třeba podat podle čl. 121 odst. 1 písm. a) nového celního kodexu ve lhůtě tří let ode dne, kdy byl celní dluh oznámen. Podle čl. 121 odst. 3 nového celního kodexu se tato lhůta pozastaví v případě podání opravného prostředku podle čl. 44 proti oznámení celního dluhu, a to ode dne podání tohoto odvolání po dobu trvání odvolacího řízení (správně řízení o opravném prostředku, k tomu srov. jiné jazykové verze nového celního kodexu, které užívají jednotnou terminologii v čl. 44 i čl. 121 odst. 3). Opravný prostředek podle čl. 44 nového celního kodexu má nejméně dva stupně; prvním je řízení před celním úřadem či soudem, druhým řízení před vyšší nezávislou instancí (např. soudem). Je tedy zřejmé, že běh tříleté lhůty se stavěl přinejmenším po dobu, kdy probíhalo odvolací řízení i řízení o žalobě před krajským soudem.

[39] NSS tímto nepředjímá, zda může stěžovatelka s žádostí o vrácení nebo prominutí cla uspět, tedy zda jsou v jejím případě s ohledem na všechna specifika dané věci bezezbytku naplněny podmínky upravené zejména v čl. 119 nového celního kodexu. Pro účely posouzení projednávané věci postačuje vyložit, že stěžovatelka může (a má) svoji argumentaci uplatnit v jiném řízení, jehož účelem je právě ochrana případného legitimního očekávání v oblasti cel. To považuje NSS i z hlediska požadavků formulovaných judikaturou Ústavního soudu akcentujících potřebu zvážit ochranu legitimního očekávání účastníků před důsledky změny judikatury za dostatečné.

[40] Ani další kasační argumentace stěžovatelky není důvodná. Většina zbylých kasačních námitek prakticky kopíruje námitky, které stěžovatelka uplatnila ve věci sp. zn. 10 Afs 134/2020, resp. na ní navazující věci sp. zn. 10 Afs 98/2025. Stěžovatelka se jimi domáhá přehodnocení závěru o sazebním zařazení zboží přijatém v rozsudku SDEU ve spojených věcech C-129/23 a C-567/23 a na něj navazujícím rozsudku č. j. 10 Afs 134/2020-161. NSS je nicméně závěrem SDEU vázán, neboť se jedná o výklad práva EU. NSS proto stěžovatelčiny kasační námitky vypořádá především odkazem na tomu odpovídající části odůvodnění rozsudků č. j. 10 Afs 134/2020-161 a č. j. 10 Afs 98/2025-45, v nichž se NSS obdobnou argumentací stěžovatelky již zabýval, neboť neshledal důvod odchýlit se od závěrů tam vyslovených.

[41] Stěžovatelka namítá, že NSS v rozsudku č. j. 10 Afs 134/2020-161 nesprávně aplikoval závěry rozsudku SDEU ve věci *Invamed Group*. NSS k tomu uvádí, že v rozsudku č. j. 10 Afs 134/2020-161 vyložil rozsudek SDEU ve věci *Invamed Group* v intencích rozsudku SDEU ve spojených věcech C-129/23 a C-567/23, který se se závěry vyslovenými v rozsudku *Invamed Group* výslovně vypořádal. Vytýká-li stěžovatelka judikatuře NSS, že jednou vyložila rozsudek SDEU ve věci *Invamed Group* způsobem, který jí vyhovoval (ve věci sp. zn. 4 Afs 125/2018), a podruhé způsobem opačným (ve věci sp. zn. 10 Afs 134/2020), je třeba zdůraznit, že se nejedná o projev svévole. NSS totiž dospěl k odlišnému závěru na základě procesně korektního postupu, kdy za účelem objasnění výkladu práva EU položil předběžnou otázku SDEU. NSS nepřísluší zpochybňovat závěry SDEU vyslovené za účelem interpretace práva EU. Jak již uvedl NSS v bodě 59 rozsudku č. j. 10 Afs 134/2020-161, SDEU není pouhým poradním orgánem, ale nejvyšším unijním soudním orgánem, jehož výklad je NSS povinen respektovat (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS). V podrobnostech NSS rovněž odkazuje na bod 21 rozsudku č. j. 10 Afs 98/2025-45.

[42] Nelze přisvědčit ani tvrzení stěžovatelky, že krajský soud vyložil pojem vozíku určeného *pouze* pro invalidy obsažený v čísle 8713 KN „absolutně“, tedy tak, že jakákoliv jeho použitelnost i pro jiné osoby („neinvalidní“) automaticky vylučuje jeho zařazení do uvedeného čísla. Krajský soud totiž v souladu s právním názorem SDEU založil svůj závěr o sazebním zařazení vozíku především na tom, že není vybaven žádným speciálním znakem (prvkem), který by jej předurčoval k použití *pouze* invalidními osobami (bod 29 napadeného rozsudku). Naopak své závěry neopřel o úvahu, podle níž by nebylo možné vozík podřadit pod číslo 8713 KN z důvodu, že jej mohou využívat i osoby, které nelze považovat za invalidní.

[43] Nemůže uspět ani argumentace stěžovatelky směřující přímo proti rozsudku ve spojených věcech C-129/23 a C-567/23. Není pravdou, že by SDEU svými rozsudky poskytoval pouze nezávazná vodítka, která musí ustoupit specifikům každého případu. NSS v rozsudku č. j. 10 Afs 134/2020-161 rozhodl v souladu s výkladem, který provedl SDEU. Připustil, že SDEU v uvedeném rozsudku obecně předeslal, že jeho úloha spočívá spíše v tom, aby vnitrostátnímu soudu objasnil kritéria, která takovému soudu umožní zboží správně sazebně zařadit, než aby zboží sám zařadil. Zdůraznil nicméně, že z toho nevyplývá, že by SDEU nemohl v řízení o předběžné otázce dát takovou odpověď, na základě níž bude správné sazební zařazení zboží zcela jednoznačné; respektive nelze tvrdit, že o správném zařazení mohou vždy rozhodovat jen vnitrostátní soudy, neboť stále jde o otázku výkladu práva EU. SDEU v tomto případě sám rozhodl, že vozík se znaky popsány v předkládacím usnesení (SELVO 4800) nespadá pod číslo 8713 KN. Za této situace tedy nemohl NSS v rozsudku č. j. 10 Afs 134/2020-161 ani krajský soud v nyní přezkoumávaném rozsudku postupovat autonomně a nebrat na jednoznačně formulovaný závěr SDEU ohledy. SDEU nadto poskytl výklad k sazebnímu zařazení přímo vozíků SELVO 4800, není tedy zcela zřejmé, jaká specifika věci žádá stěžovatelka zohlednit. Stěžovatelka se tohoto řízení o předběžné otázce sama účastnila, a mohla proto SDEU předložit své argumenty. Závěry, které při vyhodnocení rysů vozíku SELVO učinily SDEU a NSS v rozsudku č. j. 10 Afs 134/2020-161, se v základu shodují s jejich hodnocením ze strany žalovaného obsaženým v napadených rozhodnutích. Krajský soud proto nepochybil, jestliže s ohledem

pokračování

na právní závěry SDEU a NSS přisvědčil závěrům žalovaného, ani nezatížil svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti, neboť z něj zřetelně plynou důvody takového postupu.

[44] Ze stejného důvodu nelze přisvědčit ani polemice stěžovatelky stran výkladu pojmů „invalida“ a „osoba s omezenou schopností chůze nikoli okrajovou“. SDEU jednoznačně vyložil, že vozík, který technickou specifikací odpovídá vozíku SELVO 4800, nemůže být vozíkem pro invalidy ve smyslu KN, neboť není pro invalidy speciálně určen. Výklad pojmu „invalida“ dle judikatury SDEU odpovídá pro účely sazebního zařazení vozíků pro invalidy pojmu „osoba s omezenou schopností chůze nikoli okrajovou“ (viz bod 41 rozsudku ve spojených věcech C-129/23 a C-567/23). Není rozhodné, zda stěžovatelka tyto pojmy chápe z jazykového hlediska jako rozdílné, neboť podstatný je autonomní výklad pojmu poskytnutý SDEU při interpretaci práva EU. Není rovněž pravdou, že by krajský soud v napadeném rozsudku nevypořádal obdobou žalobní argumentaci stěžovatelky, neboť přímo odkázal na pasáž rozsudku č. j. 10 Afs 134/2020-161, která výklad pojmu „invalida“ přímo obsahuje (bod 20 napadeného rozsudku).

[45] Žalovanému lze přisvědčit, že z hlediska sazebního zařazení není třeba sestavit výčet diagnóz, kvůli nimž lze určitou osobu považovat za invalidu, tedy osobu s omezenou schopností chůze, není-li toto omezení jen okrajové. Právě takový výčet předkládá stěžovatelka v kasační stížnosti a snaží se s jeho pomocí zpochybnit, že osoby s lehčími zdravotními postiženími jsou omezeny v chůzi jen okrajově. NSS se ztotožňuje s žalovaným, že podstatné jsou vlastnosti a funkce vozíku, tedy zda vykazuje takové rysy, z nichž lze dovodit, že je určen pouze pro invalidy. Takové specifické rysy vozíku, které by svědčily o jeho určení pouze pro invalidy (osoby s omezenou schopností chůze, nikoliv okrajovou), SDEU (body 44 a 49 rozsudku ve spojených věcech C-129/23 a C-567/23) ani NSS v rozsudku č. j. 10 Afs 134/2020-161 (body 51 a 61) neshledaly. Krajský soud dospěl v napadeném rozsudku ke shodnému závěru. Stěžovatelka v kasační stížnosti na žádné speciální prvky vozíku, které by dokládaly, že inherentním účelem použití vozíku je jeho užití invalidy, nepoukázala. Z tohoto hlediska není rozhodující, jaké osoby si vozík kupují, přičemž krajskému soudu nelze vytýkat, že takovou skutečnost nezohlednil, neboť stěžovatelka ani nepředložila žádné doklady o tom, jaké osoby (z hlediska jejich zdravotního stavu) jsou jejími klienty. Ani výtku, že krajský soud nemístně zúžil pojem „invalidé“ na osoby zcela nepohyblivé či držitele průkazu ZTP, není důvodná, neboť odůvodnění napadeného rozsudku je třeba vnímat v kontextu všech úvah krajského soudu a závěrů SDEU a NSS (rozsudek č. j. 10 Afs 134/2020-161), nikoliv z něj vytrhávat dílčí formulace. Krajský soud správně kladl důraz na skutečnost, zda má vozík takové rysy, které ho předurčují k užití pouze invalidy. SDEU přitom shledal, že vozík SELVO se jeví být navržen zejména pro starší osoby s lehčími zdravotními potížemi, jejichž schopnost chůze je omezena okrajově, tedy není určen *pouze* pro dopravu invalidů (bod 44 rozsudku ve spojených věcech C-129/23 a C-567/23).

[46] NSS v rozsudku č. j. 10 Afs 98/2025-45 stěžovatelce objasnil, že „*nikde v rozsudku 10 Afs 134/2020 (ani městský soud v napadeném rozsudku) neuvedl, že invalidé jsou jen osoby zcela nepohyblivé nebo osoby vlastníci průkaz ZTP, případně že invalidní vozík může být určen jen pro použití v interiéru*“. Jen shodně s GŘC dospěl k tomu, že vozík SELVO je vhodný a bez omezení či nutných úprav použitelný pro široký okruh osob. Není určen právě a jen pro invalidy (bod 46). Protože stěžovatelka tvrdila, že vozík je pro běžné užívání neinvalidními osobami

nepraktický, NSS opáčil, že nepraktičnost či horší ovladatelnost vozíku může naopak představovat podstatnou překážku pro jeho užívání invalidy, protože ti, kteří nemohou chodit vůbec, se musejí přepravovat i ve vnitřním prostředí, což na vozíku zřejmě není možné vůbec, nebo jen těžko.“ Jelikož podobnou námitku uplatnila stěžovatelka i v nynější kasační stížnosti, lze plně odkázat na citovanou pasáž. Ani krajský soud v napadeném rozsudku neučinil závěry, které mu stěžovatelka v kasační stížnosti vytýká (např. ztížená možnost využití vozíku v interiéru).

[47] Není dále pravdou, že by krajský soud nepřipustně dotvořil stěžovatelčinu žalobní argumentaci. Ve svém rozsudku totiž v souladu s výkladem poskytnutým SDEU uvedl, že vozíky SELVO nejsou určeny speciálně pro invalidy, což je pro posouzení věci stěžejní závěr. Namítá-li stěžovatelka, že dle jejího názoru jsou jí nabízené vozíky SELVO určeny *mimo jiné* pro invalidy, nemůže jí tato argumentace nijak pomoci, protože pod číslo 8713 KN lze v souladu s judikaturou SDEU řadit pouze vozíky, které jsou **s ohledem na jejich speciální rysy určené speciálně pro invalidy**. Jak již uvedl NSS v rozsudku č. j. 10 Afs 134/2020-161, „nelze popřít, že vozík mohou používat invalidé (byť zjevně ne všichni). To však ještě neznamená, že je určen právě a jen pro invalidy a vzhledem k tomuto původnímu určení nevyhovuje jiným osobám, které invaliditou netrpí (Invamed Group, bod 26). Vozík i těmto osobám jistě vyhovuje. Nemá žádné znaky ani vlastnosti, kvůli kterým by byl nevhodný i pro jiné osoby. Jak naopak správně říká GŘC: vozík je svým vzhledem, výbavou, rychlostí, bezpečností a pohodlností vhodný a bez omezení či nutných úprav použitelný pro široký okruh osob. Už na první pohled se zdá vhodný (nikoli pro ty, kteří jej nezbytně potřebují k životu, protože buď nemohou chodit vůbec, nebo jen s většími obtížemi, ale) především pro seniory a jiné osoby, které se kvůli svému zdravotnímu stavu nemohou pohybovat ve venkovním prostředí na delší vzdálenosti, avšak jsou schopny se pohybovat v domácnosti, na krátké vzdálenosti či bez zátěže.“

[48] Důvodná není ani námitka, že krajský soud hodnotil pouze jeden technický aspekt vozíků SELVO (oddělitelný sloupek řízení), aniž by řešil jejich celkové funkční řešení. Toto tvrzení není pravdivé. Krajský soud předně hodnotil sazební zařazení vozíků SELVO, přičemž věc posoudil v intencích rozsudku SDEU, který se zabýval zařazením totožného typu vozíků. Kromě toho ve svém rozsudku (v bodě 23) citoval část rozsudku č. j. 10 Afs 134/2020-161, v níž je konstrukční řešení vozíků SELVO 4800 přímo popsáno, stejně jako důvody, proč je vozík třeba zařadit pod číslo 8703 KN. Krajský soud tedy nepovažoval za diskvalifikační kritérium samo o sobě přítomnost oddělitelného, nastavitelného sloupku řízení, který označil pouze za diskomfortní pro invalidy, neboť ztěžuje přístup k některým prvkům v prostoru (např. klikám u dveří, pracovním plochám). Veškerá polemika ohledně vlivu konstrukčního řešení vozíků SELVO na jejich sazební zařazení postrádá smyslu, neboť rozsudek SDEU ve spojených věcech C-129/23 a C-567/23 v tomto ohledu vyznívá jasně.

[49] NSS se v rozsudku č. j. 10 Afs 134/2020-161 zabýval rovněž námitkami, dle nichž má stanovení cla vliv na výši ceny vozíků, což má za následek narušení principu rovného přístupu osob s postižením ke zdravotnickým pomůckám. Odkázal na bod 36 rozsudku SDEU ve spojených věcech C-129/23 a C-567/23, v němž SDEU vypořádal obdobný argument jako nedůvodný. NSS nevidí důvod k tomu cokoliv doplňovat.

pokračování

[50] Rovněž lze odmítnout argument, že krajský soud nezdůvodnil, proč se odchýlil od svých dřívějších závěrů ohledně sazebního zařazení dotčených vozíků. Z jeho rozsudku je totiž jasné patrné, že tak činí z důvodu změny pro něj závazné judikatury. Žádné další argumenty, proč krajský soud považuje předchozí judikaturu za překonanou, nebyly v tomto ohledu nutné.

[51] NSS v rozsudku č. j. 10 Afs 98/2025-45 (bod 19) a předchozím rozsudku č. j. 10 Afs 134/2020-161 (bod 62) rovněž zcela srozumitelně objasnil, proč není třeba za účelem správného sazebního zařazení vozíků SELVO ustanovit znalce. Uvedl, že se nejedná o natolik odbornou otázku, aby bylo pro její zodpovězení znalece třeba. Stěžovatelka nepoukázala na žádnou konkrétní součástku, jejíž mechanismus či funkce by bylo zapotřebí podrobit detailnímu odbornému posouzení. V řízení před krajským soudem uvedla pouze výčet prvků, pro něž má za to, že vozík je speciálně určen pro invalidy. Jedná se nicméně o tvrzení typu, že vozík má dva páry širokých kol doplněné o sadu kol proti naklánění, které mají zajistit stabilitu vozíku v terénu, nebo že křeslo, jímž je vozík opatřen, má pohodlné a odolné polstrování s nastavitelnými područkami, aby v něm mohl uživatel pohodlně delší dobu sedět, nebo že vozík je vybaven LED světly a klaksonem, aby byl dobře viditelný, popř. mohl okolí na sebe upozornit. V tomto kontextu není NSS zřejmé, jaké konkrétní konstrukční otázky, jež by soud nebyl schopen sám zhodnotit, by měl znalec objasnit. Námitka tudíž není důvodná ani v nynějším řízení.

[52] Není rovněž pravdou, že by žalovaný retroaktivně aplikoval nařízení 2021/1367. V této souvislosti lze dokázat na bod 53 rozsudku č. j. 10 Afs 134/2020-161: „*Nařízení jistě nelze v této věci použít přímo, neboť by se jednalo o retroaktivní použití právního předpisu. Může však sloužit jako dodatečné potvrzení závěrů celních orgánů – tedy jako uzákonění správného výkladu celního sazebníku, který zde byl či měl být už od počátku (5 Afs 27/2012, bod 68; nebo nedávný rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2024, čj. 2 Afs 113/2023-43, bod 52). Právě takto s nařízením navrhlo pracovat i GŘC: pro účely sazebního zařazení je nepoužilo (ani nemohlo, protože nařízení bylo vydáno až během řízení o kasační stížnosti), jen na něj odkazovalo na podporu svých závěrů.*“ Totéž platí i pro nynější věc. Žalovaný nařízení neaplikoval přímo (tj. nezaložil svůj závěr o sazebním zařazení zboží výlučně na tom, že vozík odpovídá vozíku popsanému v nařízení 2021/1367), nýbrž jak správně uvedl krajský soud, pouze podpůrně. Využil jej toliko jako argument posilující přesvědčivost jím provedeného výkladu KN a závěru o sazebním zařazení zboží, neboť se napadenými rozhodnutími vymezoval proti správnosti právního názoru NSS vysloveného v rozsudku č. j. 4 Afs 125/2018-38. Nejedná se o žádný protimluv (vnitřní rozpor) v hodnocení věci krajským soudem. Námitka tedy není důvodná.

[53] V návaznosti na výše uvedené stěžovatelka argumentuje odlišnostmi mezi oběma typy vozíků, tj. SELVO 4800 a 4250, z čehož dovozuje, že nařízení 2021/1367 nelze použít na vozík SELVO 4250 nejen z důvodu zákazu pravé retroaktivity, ale též proto, že vozík popsaný v nařízení má jiné parametry než vozík SELVO 4250. NSS opakuje, že krajský soud zcela správně vysvětlil, že žalovaný v žádném z napadených rozhodnutí neaplikoval nařízení 2021/1367. Je proto zcela zbytečné zabývat se tím, zda by pod věcný rozsah nařízení bylo možné podřadit vozík SELVO 4250. Ve vztahu k tomuto typu vozíku krajský soud ve svém rozsudku uvedl, proč je toho názoru, že závěry judikatury SDEU vyslovené ve vztahu k vozíku typu SELVO 4800 dopadají i na typ SELVO 4250. Názor krajského soudu stěžovatelka v kasační stížnosti nijak nezpochybnila. Z formulace kasační námítky ani

nevyplývá, že by stěžovatelka brojila proti tomu, že žalovaný zařadil oba typy vozíků pod stejné číslo KN. Krajský soud tedy postupoval správně, jestliže svůj závěr o sazebním zařazení vozíku SELVO 4250 opřel o jeho vlastnosti a konstrukční prvky, které vyhodnotil podle výkladu KN poskytnutého v rozsudku SDEU.

[54] Stěžovatelka dále namítá, že stanovení cla zasahuje do jejího práva na svobodné podnikání. Tato námitka není přípustná, neboť nebyla uvedena v řízení před krajským soudem, ač tomu objektivně nic nebránilo (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

IV. Závěr a náklady řízení

[55] S ohledem na výše uvedené dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[56] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. února 2026

Tomáš Kocourek
předseda senátu